

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 310/2010-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., vo veci namietaného porušenia základných práv na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 5 CoE/4/2010-73 z 15. apríla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júla 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., vo veci namietaného porušenia základných práv na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 CoE/4/2010 z 15. apríla 2010.

Ako vyplynulo zo sťažnosti sťažovateľky a z príloh k nej pripojených, sťažovateľka ako oprávnená doručila súdnemu exekútorovi Mgr. J. H. (ďalej len „súdny exekútor“) 30. júna 2009 návrh na vykonanie exekúcie, ktorým sa domáhala vymoženía sumy 2 243,71 € s príslušenstvom proti B. Ch. a R. Ch. (ďalej len „povinné“) na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku č. k. RK 653/07-MK zo 14. augusta 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 7. septembra 2007 a stal sa vykonateľným 11. septembra 2007 (ďalej len „exekučný titul“).

Súdny exekútor následne predložil Okresnému súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom, ktorým boli povinné zaviazané zaplatiť sťažovateľke sumu 2 243,71 € spolu so 6 % ročným úrokom z omeškania od 2. augusta 2007 do zaplataenia, zmenkovú odmenu vo výške 7,47 € a náhradu trov rozhodcovského konania vo výške 49,79 €.

Okresný súd uznesením č. k. 21 Er 536/2009-22 z 3. decembra 2009 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Vychádzal z toho, že z odôvodnenia exekučného titulu vyplynulo, že tento bol vydaný na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000040455 z 23. júna 2006 (ďalej len „zmluva o úvere“).

Okresný súd poukázal najprv na to, že ako to vyplynulo z úverovej zmluvy, ktorú si vyžiadal od súdneho exekútora, povinným bol poskytnutý skutočný úver vo výške 780,12 € a povinné sa zaviazali vrátiť oprávnenej túto sumu zvýšenú o poplatok za uzatvorenie zmluvy vo výške 49,79 € a zmluvnú odmenu vo výške 829,91 €, teda celkovo mali zaplatiť oprávnenej 1 659,83 €, a to v 36-mesačných splátkach splatných podľa splátkového kalendára. Okresný súd posúdil poskytnutý úver ako úver spotrebiteľský v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Okresný súd zistil, že spotrebiteľský úver obsahoval neprimerané podmienky, a to dojednanie o sankciách – zmluvných pokutách, a dojednanie o zabezpečení úveru blankozmenkou, ktoré neboli

individuálne dojednané a spôsobili značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Podľa názoru okresného súdu takéto neprimerané podmienky sú absolútne neplatné a z tohto dôvodu v tejto časti exekučný titul – rozhodcovský rozsudok zaväzuje na plnenie, ktoré je právom nedovolené a je v rozpore s dobrými mravmi. Rovnako výšku priznaných zmluvných pokút v sume 860,51 € priznanú rozhodcovským rozsudkom okresný súd považoval vzhľadom na výšku istiny reálne poskytnutého úveru vo výške 780,12 € za absolútne neprimeranú a priečiacu sa dobrým mravom a zákonu. Okresný súd právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), podľa ktorých súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatok spočívajúci okrem iného aj v tom, že rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Keďže v tomto prípade exekučný titul – rozhodcovský rozsudok – zaväzuje povinného na plnenie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol použitím ustanovení § 45 zákona o rozhodcovskom konaní a § 44 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), keďže zákon o rozhodcovskom konaní a Exekučný poriadok sa navzájom dopĺňajú.

O odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu č. k. 21 Er 536/2009-22 z 3. decembra 2009 rozhodol krajský súd uznesením č. k. 5 CoE 4/2010-73 z 15. apríla 2010 tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil. Krajský súd zistil, že odvolanie sťažovateľky nie je dôvodné, pričom potvrdil, že okresný súd vo veci riadne zistil skutkový stav a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd poukázal aj na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, podľa ktorej má vnútroštátny súd oprávnenie posudzovať zmluvné dojednania v rámci výkonu rozhodnutia, pretože to umožňujú vnútroštátne normy, a to konkrétne § 45 ods. 1, 2 a 3 zákona o rozhodcovskom konaní. K otázke, či v danom prípade bolo potrebné zastaviť konanie alebo zamietnuť čiastočne návrh na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie,

krajský súd uviedol, že v danom prípade možno akceptovať spôsob rozhodnutia okresného súdu, ktorý aplikoval ustanovenie § 45 zákona o rozhodcovskom konaní a zároveň § 44 Exekučného poriadku.

Uznesenie okresného súdu č. k. 21 Er 536/2009-22 z 9. decembra 2009 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 5 CoE 4/2010-73 z 15. apríla 2010 nadobudlo právoplatnosť 31. mája 2010.

Sťažnosť doručenú ústavnému súdu pre porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 5 CoE 4/2010-73 z 15. apríla 2010 sťažovateľka odôvodnila tým, že krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, napriek tomu, že už okresný súd týmto svojím rozhodnutím porušil čl. 2 ods. 2 ústavy (podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon), pretože preskúmaval zmluvu o úvere v dôsledku toho, že nesprávne aplikoval § 45 zákona o rozhodcovskom konaní a takto zasiahol do právoplatne (rozhodcovským rozsudkom) ukončenej veci. Ustanovenie § 45 zákona o rozhodcovskom konaní neumožňuje exekučnému súdu preskúmať exekučný titul, ale iba posúdiť plnenie priznané exekučným titulom ako také. Zákonná formulácia tohto ustanovenia hovorí o plnení, na ktoré zaväzuje rozhodcovský rozsudok, a nie o plnení, ktoré vyplýva z právneho dôvodu, na základe ktorého bol vydaný exekučný titul; exekučný súd má právomoc (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní) pri rozhodovaní o udelení/neudelení poverenia súdnemu exekútorovi skúmať iba to, či rozhodcovským rozsudkom priznané plnenie je v rozpore s dobrými mravmi, nemá však právomoc preskúmať právny dôvod, na základe ktorého sa právo v rozhodcovskom konaní uplatnilo. Posúdenie hmotnoprávneho základu veci je zverené iba rozhodcovskému súdu, jeho opätovnému posudzovaniu exekučným súdom bráni prekážka rozsúdenej veci. Preskúmať právny dôvod rozhodcovským rozsudkom judikovaného plnenia môže všeobecný súd iba v prípade, ak mu takúto právomoc zveruje zákon (ustanovenie § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní upravujúce možnosť podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku). Ak spotrebiteľ nepodá žalobu o preskúmanie rozhodcovského rozsudku, všeobecný súd nemôže naprávať toto jeho

opomenutie a ani nahrádzať celkovú pasivitu spotrebiteľa v rozhodcovskom konaní (rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-40/08, Asturcom Telecomunicaciones SL v. Cristina Rodriguez Nogueira). Uznesenie krajského súdu považuje sťažovateľka za nedostatočné a zakladajúce porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže predovšetkým z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je možné zistiť to, akým spôsobom a výkladom ustanovenia § 45 zákona o rozhodcovskom konaní súd dospel ku stotožneniu pojmu „plnenie priznané exekučným titulom“ s pojmom „právny dôvod plnenia priznaného exekučným titulom“.

Sťažovateľka k tomu v sťažnosti uvádza:

„Uznesením sp. zn. 5 CoE/4/2010-73 zo dňa 15. 04. 2010 Krajský súd v Prešove porušil právo sťažovateľa vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy tým, že v rozpore s ustanovením článku 2 ods. 2 Ústavy SR preskúmaním zmluvy o revolvingovom úvere a nesprávnou aplikáciou § 45 zákona o rozhodcovskom konaní zasiahol do právoplatne ukončenej veci. Krajský súd v Prešove týmto rozhodnutím akceptoval porušenie uvedeného zákona už v postupe Okresného súdu Humenné, sp. zn. 21 Er/536/2009-22 zo dňa 03. 12. 2009, a rovnako sám sa zaoberal preskúmaním zmluvy napriek tomu, že nie je ani oprávnený na takýto postup a tiež, že právnym dôvodom vymáhaného plnenia je vlastná zmenka.“

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie týmto nálezom:

„I. Základné právo spoločnosti P., s. r. o., so sídlom B., podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5 CoE/4/2010-73 zo dňa 15. 04. 2010 porušené.

II. Základné právo spoločnosti P., s. r. o., so sídlom B., podľa článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5 CoE/4/2010-73 zo dňa 15. 04. 2010 porušené.

III. Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5 CoE/4/2010-73 zo dňa 15. 04. 2010 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

IV. Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške 303,30 EUR vrátane DPH (slovom tristotri eur tridsať eurocentov) za dva úkony právnej služby – prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti á 143,07 EUR vrátane DPH (120,23 EUR + 19 % DPH) + 2 x režijný paušál á 8,58 EUR vrátane DPH (7,21 EUR + 19 % DPH) na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo

slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáhala. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušiteľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má každý právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní... rovní.

Sťažovateľka namietala porušenie v petite označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 5 CoE/4/2010 z 15. apríla 2010.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným

(občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s postupom exekučných súdov, ktoré v rámci exekúcie (žiadosti o povolenie vykonania exekúcie) vecne posúdili a rozhodli o časti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku). V nadväznosti na to sťažovateľka nesúhlasila s hodnotením vykonaného dokazovania a ich právnym názorom, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jej právnej veci.

V danej veci ústavný súd nedospel k záveru, žeby napadnuté rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 5 CoE/4/2010 z 15. apríla 2010 bolo svojvoľné a zasahovalo do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona, a to predovšetkým § 44 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, § 45 ods. 1 a ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, § 54 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení a na túto právnú úpravu nadväzujúcich právnych noriem ako zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj obsahu relevantných dôkazov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd iba konštatuje, že keďže nezistil zjavnú neopodstatnenosť alebo arbitrárnosť namietaného rozhodnutia krajského súdu v súvislosti s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť k arbitrárnosti tohto rozhodnutia ani v súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy.

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením označených práv a vzhľadom na uvedené bolo potrebné jej sťažnosť vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu krajského súdu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalším návrhom sťažovateľky na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia), keďže rozhodovanie o ňom je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2010